

REPUBLIKANSKA POPULÄRA **UNIONEN**

Människors Union för att Återupprätta Demokrati

KONSTITUERANDE CHARTA

**Godkänd i Grundkongressen av den
Populära Republikanska Unionen, den 25 Mars 2007.**

Svenska

Droits réservés — Alla rättigheter förbehållna

UPR, 26-28 rue Basfroi, 75011 PARIS, FRANCE — www.upr.fr

Samlade till kongress den 25 mars 2007 – på Romfördragets femtioårsdag – har fransmän i alla åldrar och ur alla samhällsskikt beslutat bilda Union Populaire Républicaine (Republikanska Populära Unionen) i syfte att återerövra den franska självständigheten, att återge friheten till det franska folket och att till Frankrike återbörda dess historiska roll som uttolkare för folks och nationers frihet i världen.

De stiftande medlemmarna har beslutat utarbeta föreliggande konstituerande charta som beskriver UPRs specifika samhällsanalyser och partiprogram.

Varje UPR-medlem förväntas ha tagit del av detta dokument, dela dess analyser och slutsatser och besjålas av en vilja att genomföra dess målsättning.

1. Analys av Frankrikes situation: Europa utgör problemet - icke lösningen

UPR särskiljer sig från samtliga existerande politiska rörelser i två väsentliga avseenden

— För det första vad gäller analysen av Frankrikes situation

— För det andra vad gäller sättet att kunna ta Frankrike ur den allvarliga politiska, ekonomiska, sociala och moraliska kris, i vilken landet nu ständigt dras ned.

Den europeiska konstruktionen - även om den inte utgör den enda orsaken till vårt lands samtliga problem - är dock dess huvudsakliga orsak. Långt ifrån att vara deras lösning, vilket man sedan ett halv-sekel sökt hävda att den skulle vara, utgör den i stället dess orsak.

Den europeiska konstruktionen har ställt fransmännen under utländskt förmynderskap, vilket gör att deras i demokratisk ordning träffade val töms på all mening, helt utan berättigande förseglar den deras framtid och den bestämmer godtyckligt vilka områden som ska stå under deras inflytande, vilket innebär att folket tvingas ner i ett tillstånd av självförakt och förtvivlan utan ände.

UPR är ett 2000-talets parti, som är högst medvetet om vad som verkligen sker i Frankrike och i världen

Med sina olika ursprung, åldrar, utbildningar och yrkesval både vad gäller partifunktionärer och anhängare är UPR icke ett parti av okunniga personer eller nostalgiker. Det är i stället ett parti som föddes på 2000-talet, som lever helt i sammanklang med sin tids teknologi, med en synnerligen vaksam inställning till händelseutvecklingen i världen, fullständigt medvetet om de internationella relationernas utomordentliga komplexitet, de ekonomiska begränsningarnas avgörande betydelse, den generella utvecklingen och mentaliteternas utveckling i världen samt de sekellånga traditioner av öppenhet och inflytande som präglat vårt land.

De flesta politiska partierna utvecklar tanken att Frankrikes problem skulle bero på att man kommit på efterkälken när de gäller att tillämpa de "nödvändiga reformerna", en försening som i sin tur skulle bero på fransmännens sävligheit när det gäller att acceptera den nödvändiga anpassningen till världens övriga länder. Men denna kraftiga förebråelse riktas mot våra landsmän utan att ifrågasätta politiska rörelser gjort en seriös och uttömmande analys – avskalad från ideologiska förtecken - av de verkliga orsakerna, som skulle kunna förklara såväl framgångar som tillkortakommanden hos andra länder i världen. Helt annorlunda är UPRs angreppsmetod, som grundar sin analys på en detaljerad och obönhörlig studie av vad som sker på andra ställen av planeten – och inte bara vad som sker i några av Europas länder och i Amerika Förenta Stater.

Noggranna analyser som omkullkastar fördomarna

UPR är t ex det enda franska politiska parti

— som visar att konstruktionen av en kontinental politisk enhet försedd med en övernationell regering liknande den Europeiska kommissionen icke förekommer någon annanstans i världen, där i stället principen om Stat-Nation triumferar

— som visar att det, i ljuset av alla tillgänglig statistik, icke föreligger någon korrelation mellan en stats storlek och dess befolknings levnadsnivå. Men däremot att det finns ett samband mellan patriotismen och graden av ekonomisk tillväxt.

— som understryker att företag i Europa i allt högre utsträckning knyter handelsförbindelser med andra företag i världen, i synnerhet i Asien, för att bättre stå sig i konkurrensen med andra europeis-

ka länder. Denna tunga tendens i affärsvärlden visar hur felaktigt det argument är som hävdar att den europeiska konstruktionen vore en ekonomisk och industriell nödvändighet som skulle möjliggöra byggandet av "European champions"(1).

— som noggrannt klarlägger beslutsvägarna inom gemenskapen, samt beskriver Frankrikes marginalisering och det amerikanska inflytandets avsevärda tyngd

— som informerar våra medborgare om hur de ständigt tilltagande nettokostnaderna orsakade av den europeiska konstruktionen tynger den franska ekonomin och de franska statsfinanserna

— som genom jämförande statistik visar att Frankrike inte alls befinner sig i den katastrofala ekonomiska situation som det påstås,

— som visar att många länder i världen såsom till exempel Japan och Amerikas Förenta Stater alls icke respekterar Maastricht-fördragets kriterier som däremot presenteras för oss som en nödvändighet och ett tecken på en god ekonomisk och finansiell förvaltning.(2)

Eftersom UPR är mycket klarsynta över de ekonomiska och sociala problemen är UPR tillskyndare av en handelsmässig och ekonomisk kompetitivitet och en industriell, vetenskaplig och kommersiell dynamik och UPR vet med sig att den har franska folkets legitima krav bakom sig för att bibehålla sitt sociala system och sin uppfattning om hur livet i samhällsgemenskapen ska gestaltas.

Men UPR anser att inget av de allvarliga problem som Frankrike står inför kan lösas på ett varaktigt sätt om den förda politiken inte får fransmännen klara och massiva bifall. Men ett stöd kan inte erhållas av våra medborgare om inte den makt som utövas kommer från en vilja präglad av fritt samtycke från nationen inom ramen för ett i sanning demokratiskt val. Man kan nämligen inte i längden styra Frankrike mot den egna befolkningens vilja.

Blockeringen av den franska situationen beror på något som icke kan erkännas - och därför icke heller erkänns - nämligen att det franska folket står under förmynderskap

UPR vill erinra om en mer än 1500- årig historia som lärt oss att det franska folket aldrig långsiktigt accepterat att bli styrt av en makt av utländsk härkomst eller vars legitimitet de inte själva har erkänt ur sitt innersta djup.

Men hur mycket man än söker presentera fördelaktiga, futuristiska, utopiska eller förmildrande omständigheter, är det otvetydigt så att eftersom det icke existerar något europeiskt folk ställer den Europeiska Unionen fransmännen under en icke vald makt av utländsk härkomst och oligarkisk natur, vars legitimitet de icke kan erkänna. Hela Frankrikes historia får oss alltså att förstå att denna underställighet endast kan vara av övergående natur. Den är inte långsiktigt hållbar.

Om fransmännen ibland givit intryck av att samtycka till den "europeiska konstruktionen", i synnerhet i samband med folkomröstningen rörande Maastricht-fördraget, som accepterades med en hårsån, så har detta resultat aldrig uppnåtts annat än under oklara omständigheter, genom en intensiv psykologisk påverkan där man hotade våra medborgare med de värsta konsekvenser vid ett eventuellt avslag.

Fransmännen har aldrig ärligt och uppriktigt upplysts om de mycket konkreta negativa konsekvenser, som de massiva maktöverföringarna skulle innebära, när man i hastigt mod och under oklara förhållanden anmodats att samtycka, som om gällde det en fråga av bagatellartad natur. Våra landsmän har till exempel aldrig varnats för - på ett uttalat och besinningsfullt sätt, vilket hade varit lämpligt med tanke på stundens allvar - att alla stora och strategiska beslut om Frankrikes framtid vad gäller utrikespolitik, försvarsfrågor, sociala frågor, ekonomiska, monetära, miljöfrågor osv. hädanefter inte längre skulle bero på deras egna avlagda röster. Och att även om besluten skulle visa sig vara skadliga (som det i dag just visar sig vara) så skulle dessa beslut pådyvlas oss utifrån av ledarna för en karavan av absurda dimensioner sammanförande snart ett 30-tal länder, där Frankrikes inflytande blivit marginellt medan USAs inflytande via deras olika kanaler numera är förkrossande.

Bombarderade av en oupphörlig propaganda som ville få dem att tillstå att den "europeiska konstruktionen" samtidigt skulle vara ett fredsverk, historiskt oundviklig, en politisk nödvändighet, en ekonomisk överhängande angelägenhet, ett socialt framsteg, ett moraliskt krav med mera, gör att fransmännen till slut upphört att tänka sig möjligheten av att de själva mycket väl skulle kunna granska detta i detalj, finna helt motsatta argument och därigenom vända sig emot hela idén.

Men samtidigt har fransmännen aldrig kunnat tänka sig att deras folkvalda inte längre skulle fatta besluten i Frankrikes stora strategiska frågor. Inte ett ögonblick har de kunnat tänka sig att de andra 27 staterna, som man gift dem med och detta oftast utan deras samtycke, skulle kunna utgöra majoriteter som för det franska folket skulle diktera beslut, vilka fransmännen själva motsätter sig.

Resultatet av dessa motsägelser är en omfattande vilshenhet i sinnena som bara tilltar ju mer fransmännen genom uppenbara fakta tvingas konstatera att utfallet blivit helt motsatt det som de fantastiska löftena förespeglade under så många år:

Man hade försäkrat att "Europa, det är freden"?

Men de kan konstatera att Europa vill dra med Frankrike i krigskoalitioner tillsammans med USA, för att bedriva krig i strid med internationell rätt såsom i Irak, till exempel.

— "Euro, det betyder mer tillväxt och mer arbetstillfällen"?

Men Eurozonen har kommit att bli världens ständiga varningslampa när det gäller tillväxt och sysselsättning.

— "Europa, betyder välstånd"?

Men köpkraften stagnerar eller minskar och framtidsutsikterna har ju aldrig sett så dystra ut.

— "Europa kommer att ge oss tillfälle att bygga industriella storföretag för att möta USA och Kina"?

Men Europakommissionen hindrar varje form av skyddsåtgärd jämförbar med de som USA och Kina gladeligen tillämpar, den gynnar utförsäljningen av stålindustrin till indiska intressenter och verkar tycka det vara normalt och tillskyndar till och med utlokaliseringen av stora delar av våra industrier såsom textilindustrin, möbelindustrin, leksaksindustrin, glasögon tillverkningen osv.

— "Europa det är mer av sociala skyddsnät"?

Men Europakommissionen verkar anse välgrundat att utlokalisera till länder med mycket låga lönekostnader, motsätter sig varje form av social eller skattemässig harmonisering inom Europeiska Unionen och gynnar därmed social dumping och skatteflykt av de mest hänsynslösa slag.

— "Europa främjar vårt jordbruk"?

Men Bryssel har programmerat så att vårt traditionella jordbruk nästan kommer att försvinna.

— Etc.

(1) När dom ibland övervägs blir europeiska företagsfusioner ofta blockerade av Europakommissionen i namnet av bakåtpandet av monopol.

(2) Det amerikanska folket för vilket vi känner tacksamhet och vänskap är även det offer för denna situation.

I centrum för den politiska krisen i Frankrike står ett gigantiskt missförstånd

Sammanfattningsvis förbjuder en ständig propaganda varje kritisk utvärdering av den europeiska konstruktionen och hävdar detta med sådant eftertryck att varje ifrågasättande blir betraktat som ett helgerån, samtidigt som de förödande resultaten som bara tilltar inom alla områden anständigtvis förhindrar varje uttryck av förnöjsamhet.

Under de gångna decennierna har det därigenom knutits en gordisk knut i form av ett gigantiskt missförstånd. Från extrem-högern till extrem-vänstern finns det säkert inte någon enda ansvarig politiker som vågar uttala sig mot den europeiska konstruktionen. Men över hela den politiska kartan finns det heller inte någon ansvarig politiker som uttalar sig positivt om det Europa såsom det existerar idag.

Detta kunde för övrigt märkas vid omröstningskampanjen i maj 2005 rörande de Europeiska konstitutionen. För om Nej-anhängarna helt framt annonserade sitt missnöje med det Europa såsom det existerar, så hade Ja-sidan implicit samma kritiska budskap eftersom deras val-argument var att denna Konstitution äntligen skulle tillföra de nödvändiga förändringarna ("rösta Ja för ett Europa som fungerar", "Ja, till ett socialt Europa" osv).

Slutligen uttalar sig samtliga ansvariga franska politiker för principen om en europeisk konstruktion och emot det sätt på vilket det fungerar, vilket alla kan konstatera.

För att försöka lösa denna motsägelse uttalar sig var och en ständigt till förmån för ett "annat Europa" och låter påskina inför en allt mer misstroende valmanskår att detta "andra Europa" skulle vara något slags Frankrike fast i större format.

Men ingen vågar säga att detta tilltalande perspektiv egentligen bara är uttryck för ett önsketänkande som kommer att förbli helt verkningslöst. Det är nämligen varken en tillfällighet eller av något misstag som det kommer sig att Europa är som det är, eftersom den utgör resultatanten av 28 motstridiga nationella intressen och eftersom Frankrike, som hädanefter endast besitter en kommissionär av 28, (d.v.s. 3,6%), inte längre kan hävda sin ståndpunkt, sina värderingar och sina intressen inom en sammanslutning, där de länder som ansluter sig till USA är i stor majoritet.

UPR menar att det är just i denna allmänspridda, schizofrena politiska hjärtpunkt som hela den franska situationen är blockerad. Eftersom dom inte vill – eller vågar – gå till botten med frågan och

därmed komma fram till det nödvändiga i att förkasta varje europeisk konstruktion, kan de franska politiska partierna i sin helhet inte ge något annat än ett förvirrande intryck både till allmänheten och till media vilket är katastrofalt för demokratin: den att kritisera Europa, men att samtidigt godkänna dess princip, alltmedan man noggsamt – i syfte att göra sina resultat mer attraktiva för väljarna - avhåller sig från att presentera något enda förslag som skulle kunna erhålla godkännande av de 28 andra medlemsstaterna.

Hela det franska politiska landskapet blir därigenom osammanhängande och förlorar all mobiliseringsförmåga, vilket innebär att dörren ställs på vid gavel för all sköns extremism. Det är alltså av vital betydelse att den franska politiska situationen klarläggs genom att skapa ett parti vars väsentliga syfte är att lösa den gordiska knuten av missförstånd.

2. Det nationella återupprättandet innebär ofrånkomligen ett utträde ur den Europeiska unionen

Långtifrån att utgöra ett projekt präglad av fred, demokrati och välfärd så är och förblir varje form av forcerad enighet av den europeiska kontinenten med varje form av utfästelser och med vilka löften som än uttalas i stället till en ödesdiger utopi, som nödvändigtvis leder Frankrike och de europeiska länderna till en ur politisk synpunkt diktatorisk struktur, som är ekonomiskt ineffektiv, socialt oacceptabel, diplomatiskt krigshetsande, sociologiskt absurd och kulturellt inhuman.

Endast ett oberoende Frankrike och ett självständigt franskt folk kan tillförsäkra vårt land en välfärd och en väl fungerande demokrati, dess utstrålning i världen, dess handlingar för fred och vänskap mellan folken utan särskiljande av geografisk eller religiös tillhörighet.

Slutet på oklarheterna

En av de fundamentala orsaker till att UPR bildades är att samtliga politiska partier som hävdar nationens självständighet presenterar programförklaringar som är i dubbel mening oklara och motsägelsefulla:

Å ena sidan presenterar de suveräniteten som en programpunkt bland andra. Att dränka den europeiska frågan bland andra programpunkter är att förlora den centrala, specifika och avgörande betydelsen av att återupprätta vår nationella suveränitet.

Å andra sidan tar de upp myten om möjligheten att reparera den europeiska konstruktionen. De förklarar sig också tillhöra dem som vill ha ett "annat Europa" om de så vore ett "Nationernas Europa", för vilket de är fullständigt inkapbla att förklara hur det skulle vara utformat och genom vilket mirakulöst förfarande vi därtill skulle kunna knyta Europakommissionen och de övriga 28 staterna. (3)

Eftersom dessa oklarheter utgör den grundläggande orsaken till att en politisk rörelse, som ändå samlar en stor och dominerande del av den franska opinionen, relegeras till marginalen, har UPR som handlingslinje att presentera ett klart och tydligt program och att presentera detta för fransmännen på ett samlat, demokratiskt och direkt sätt utan omvägar.

Programmet har till syfte att leda Frankrike ur den så kallade europeiska "Unionen" och att motsätta sig varje annat försök till europeisk integration, av upplösning av europeiska stater eller av hämning av det franska folkets frihet oavsett dess form.

I praktiken är UPR det enda politiska parti som hävdar – och som inskriver i sin konstituerande stadga – att det endast är möjligt att lyfta upp Frankrike med utgångspunkt i tre bestämda förut-sättnigar:

1. att säga upp samtliga europeiska avtal inklusive Rom-fördraget (4)
2. att avvisa till och med själva konceptet av en "europeisk konstruktion" med sina eviga löften om ett "annat Europa" (5)
3. att i den franska konstitutionen skriva in ett förbud mot varje delegering av suveräniteten, som inte vore avgränsad till mycket specifika ämnesområden, begränsade i tid och till sitt syfte samt grundad på internationella överenskommelser baserade på ömsesidighet och jämbördighet mellan stater.

UPR anser att klarheten i denna charta med dess befriande bärighet kommer att möjliggöra ett avståndstagande från de tidigare tvetydigheterna och det upprepade misslyckandet med en anpasslighetens "suveränism" och göra det möjligt att genomdriva den stora politiska omvälvning som det franska folket - utan att vara helt medveten om det - längtar efter och önskar sig.

Med stöd i 1500 års nationell historia hävdar UPR att det först är genom att avgöra frågan om den nationella suveräniteten som den franska statens auktoritet kan återupprättas och därmed bereda väg för en effektivt program för utveckling i ekonomiska, kulturella och sociala frågor i enlighet med den franska Republikens värderingar om frihet, jämlikhet och broderskap.

(3) Att hänvisa till sin anslutning till "gaullism" i syfte att bibehålla denna fiktion är i bästa fall en anakronism i värsta fall en manipulation. Ständigt utsatt för kritik från media, av MRP och lobbyisterna som var för atlanten, hade Charles de Gaulle visserligen gjort för mer än ett halvsekel sedan tillbaka en viss semantisk eftergift genom att hänvisa till ett begrepp som "Staternas Europa" ett begrepp som han förgäves försökte sig på att definiera. Men det var i ett helt annat sammanhang som gällde Europas sex stater, alldeles i början när Frankrike dominerade helheten. För övrigt varje gång som frågan om den nationella suveräniteten kom upp avgjorde Charles de Gaulle frågan – givetvis till egen fördel.

(4) Romfördraget som vi måste tillskriva principen om ursprungsland som Bolkesteindirektivet bara sätter i tillämpning; eller Frankrikes frånvaro från förhandlingsbordet i OMC där vi företräds av en Europakommissionär – en ur strategisk synpunkt olycklig händelse. Det är förrådiskt att lova fransmännen att man ska kämpa mot utlokaliseringarna eller mot lönedumping medan man samtidigt är franvarande från det forum där till och med kikro-stater enrgiskt och inte utan framgång försvarar sina nationella intressen.

(5) Ett halvt sekel har nu visat att alla projekt om det "andra Europa", "Nationernas Europa", det "sociala Europa", det "oberoende Europa", den "Europeiska konfederationen", det "europeiska Europa", "Europa av den ena modellen" eller "Europa av den andra modellen" endast utgör illusioner som ska preenteras som oundvikliga, som i grunden utgör en noggrant genomtänkt strategi för att få Frankrike till att bli en vasallstat, - en politisk konstruktionsprocess som ingen historisk fatalitet gör nödvändig.

Ett nationellt frihetsprogram som ställer höger-vänster klyftan åt sidan

UPRs charta är egentligen endast ett nationellt frihetsprogram. UPR ignorerar logiskt sett och med avsikt den traditionella uppdelning mellan höger och vänster.

UPR hävdar icke att uppdelningen mellan höger och vänster inte skulle existera. Men vi framhåller att varje gång Frankrike befinner sig i verklig fara måste den uppdelningen tillfälligt ställas åt sidan för att ge plats åt det akuta. Det finns alltså bland UPRs medlemmar franska män och kvinnor från alla politiska horisonter som sannolikt är oeniga i ekonomiska och sociala frågor eller i det som kallas samhällsfrågor. Men vi är alla eniga om att det är meningslöst att debattera dessa frågor när de strategiska frågorna redan har beslutats utan att fransmännen är vare sig är medvetna om det eller ens informerade. Vad är det för mening med att hänge sig åt ändlösa diskussioner och kanske till och med uppsplitande debatter i frågor om beskattning, kampen mot utlokalisering av fabriker, om finansieringen av pensionerna, om invandringen, om miljön etc när de stora strategiska frågorna i ämnet, som tagits ifrån befolkning, ändå redan har beslutats av de icke valda ledarna inom Europeiska Centralbanken och ledarna inom Europakommissionen som icke heller de är valda?

UPR påpekar dessutom med eftertryck, att en av de strategier som används av europa-anhängarna, består i att lyfta fram underordnade frågor tillsammans med frågan om ett "Andra Europa", allt i syfte att hindra fransmännen från att intressera sig för den verkligt väsentliga frågan, nämligen vem har makten att besluta över vad?

Av detta framgår att UPR är ett parti som beslutat sig för att inte låta sig dras in i angränsande debatter, när det väsentliga står på spel. Det står därmed UPRs medlemmar fritt att om de så önskar att uttala sig – utanför rörelsens ram – till förmån för den ena eller andra uppfattningen i ekonomiska, skattemässiga eller sociala frågor eller i någon annan valfri samhällsfråga. Men för att förbli i samklang med denna charta, ser dom som sin uppgift att utforska precisera och presentera vilka de olika franska eller utländska instanser är, som beslutar i de frågor som tas upp och vilka verkliga konsekvenser och möjligheter som föreligger för dem själva och för samtalspartnern att påverka dessa ämnen. Dessutom har medlemmarna som en gemensam grundläggande värdering att UPR inte är det forum där dessa frågor ska tas upp, utom när det gäller att påvisa de nationella institutionernas avsaknad av behörighet. De vakar därmed över att inte introducera orsaker till stridigheter inom rörelsen vilka kan vara både skadliga och sakna bärighet.

3. Slutsats: en kamp för den mänskliga värdigheten

Tankefriheten i en rad ämnen som tillförsäkras UPRs medlemmar begränsas dock dels i nödvändigheten av att bibehålla dynamiken och kollegialiteten i rörelsen och dels också i den etiska princip, som består i att icke attackera någon på grundval av vederbörandes religiösa övertygelse, ursprung eller annat.

UPR gör en klar distinktion mellan å ena sidan nationen och patriotismen samt å den andra nationalismen. Genom att ansluta sig till Jaurès tanke, som band samman begreppen fosterland med nationernas autonomi och med demokratin, vill UPR hävda att fosterlandet och nationen är de enda instanser där en verklig demokrati kan utövas med en solidaritet mellan generationerna och mellan olika samhällsgrupper.

UPR vill också anknyta till Charles de Gaulle som för Alain Peyrefitte förklarade att "vi är inte nationalist, vi är nationella" och framhävde att de flesta konflikter icke föds ur nationerna, men ur den enes önskemål att överskrida sin nations gränser i syfte att bli ett imperium och tvinga andra underställda nationer att tillämpa dennes värderingar.

UPR uttalar sin kärlek till fosterlandet och sin avsky för all form av nationalism. UPR avvisar naturligtvis all form av extremism, all racism och all kommunautarism och uttalar sin tillhörighet till konfessionslösheten och till Den Universella Deklarationen om Mänskliga Rättigheter som antogs av Förenta Nationernas Generalförsamling den 10 december 1948. Denna deklaration, tillika med första artikeln i Förenta Nationernas Pakt angående Civila och Politiska Rättigheter från den 16 december 1966, vilken uttrycker den oavvisliga principen om folkens rätt till självbestämmande, utgör i själva verket det högsta moraliska rättfärdigandet för UPRs charta, som just avser att återge fransmännen deras oavvisliga rätt till självbestämmande och som ålägger dem att avvisa varje form av underkastelse, vare sig det skett i frivillig eller påtvingad form.

I detta planetära perspektiv hävdar UPR högtidligen att i detta det tjugoförsta seklet som ser hur utbyten och kommunikation från ömse sidor av globen är det mer än någonsin på det viset att den enda legitima internationella instansen utgöres av Förenta Nationerna, vars högsta etiska princip är att behandla alla folk och alla nationer ur en strikt princip av jämlikhet. Bara själva idén att med tillstånd eller tvång skapa ett europeiskt eller ett euro-atlantiskt imperium som skulle inkludera vissa nationer och exkludera alla de andra utgör ett tragiskt misstag och en historisk motsägelse, vars konsekvenser för världsfreden skulle kunna vara farliga.

Detta är orsaken till att UPR vill främja internationellt samarbete av alla de slag med alla planetens stater utan att göra någon som helst distinktion, som vore etiskt och moraliskt suspekt, under hänvisning till deras eventuella tillhörighet till den europeiska kontinenten eller ej.

UPR vill samtidigt erinra om att kontinenternas definitioner är rena geografiska konventioner som på intet sätt har någon koppling till känsla av samhörighet eller till utbyten mellan stater på vår jord.

UPR avser för övrigt fördjupa och utveckla "la francophonie" som en nödvändig civiliserande och bärande balanspunkt syftande till att bibehålla den kulturella mångfalden i världen.

Därför avser UPR också att inskriva i den franska konstitutionen principen om oöverlåtligheten av Frankrikes permanenta plats i FN:s säkerhetsråd med rätt till veto. Det skulle inte bara tillförsäkra Frankrike rollen som en stormakt i världen utan också tillförsäkra den franskspråkiga världen en grundläggande plats i nationernas konsert.

UPR hävdar slutligen att det inte finns något möjligt eller acceptabelt framsteg i det franska folkets ögon om det inte står i samklang med Republikens ideal om frihet, jämlikhet och broderskap och om det inte är förenligt med konfessionslösheten, humanismen och respekten för den kulturella mångfalden, för den social rättvisan och med avvisandet av all kommunautarism.

UPR understryker att denna samling värderingar gör Frankrike till en världsomfattande referens för alla dem som avvisar tanken på att kommersialisera hela världen och att reducera människorna till simpla ekonomiska variabler.

Det är därför som UPR, alltmedan det pläderar för att Frankrike träder fram ur den dunkla utopin om ett europeiskt imperium, kämpar för en humanistisk uppfattning av det sociala livet och för friheten, självförverkligandet och värdigheten för varje människas på jorden.

I denna det tredje årtusendets början finns det inget viktigare ämne.